

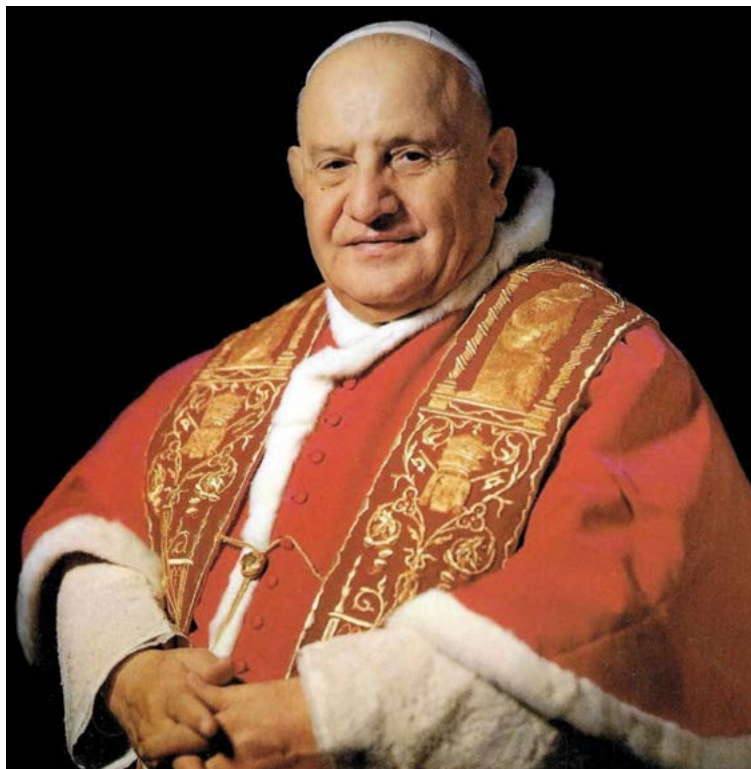
PROP DE VOSALTRES

Record del papa sant Joan XXIII

Estimats diocesans:

És molt recomanable buscar personatges que, per les seves qualitats personals, ens mouen a imitar el seu comportament positiu. Poden ser famosos que s'estudien als llibres d'història o també altres, molt propers entre parents i coneguts, a qui admirem per la seva forma de comportar-se a la vida. És una recerca valuosa que ens permet recuperar allò millor que té l'ésser humà i fixar la nostra mirada en els aspectes positius dels nostres semblants.

Em refereixo avui a la trajectòria del papa Joan XXIII perquè el dia 3 de juny de 1963 moria a Roma després de cinc anys de pontificat. Aquest proper dilluns es compleixen 61 anys de la seva mort i em sembla procedent el seu record en aquests moments en què la nostra societat viu amb certes tensions i continus enfrontaments verbals arribant a les actituds personals i a les accions violentes que acaben en guerres de destrucció i mort. Amb profunda fe en Crist, irradiava bondat i mostrava una intensa bonhomia en les seves relacions amb les autoritats del món sencer i amb els seus col·laboradors propers. Va ser un fervent buscador de la pau intervenint en alguns esdeveniments mundials amb resultats encoratjadors. Va escriure un famós document, l'encíclica **Pacem in terris**, molt apreciada i ben valorada per tothom, que reflecteix el tarannà espiritual, la transparència i senzillesa de la seva ànima i la seva preocupació per tots els patiments humans, el seu amor a la pau i el seu afany per la unitat del món. Com ell mateix va afirmar en alguna ocasió, «n'hi ha que s'entesten en complicar les coses senzilles; jo, en

canvi, prefereixo simplificar i aclarir les coses complicades». Una altra encíclica que ha passat a la història va ser **Mare i Mestra**. I altres escrits.

Els que ja tenim bastants anys vam conèixer la figura del papa Joan a la premsa i en els primers moments de la televisió. Catòlics i gent d'altres confessions i cosmovisions es van sentir atrets per la seva imatge bonhomiosa i van quedar admirats per la seva profunda confiança en el Senyor. Els joves, o no tant, han sentit parlar d'ell a les aules escolars o en alguna xerrada de formació religiosa. Us recomano que llegiu alguns comentaris sobre aquest Papa i que imiteu les seves formes de comportament. A tots ens faria molt de bé.

Sintèticament anoto algunes dades de la seva biografia: Àngel Josep Roncalli neix l'any 1891 a Sotto il Monte (Bérgam) al nord d'Itàlia, va ingressar al Seminari de la seva diòcesi per cursar els estudis eclesiàstics, més tard a Roma rep el doctorat en Teologia (1904) i és ordenat prevere. Comença estudis i fa treballs de caràcter històric. Servei militar i capellà (1915). President a Itàlia del Consell Central de les Missions. Visitador apostòlic, posteriorment delegat, a Bulgària i ordenat bisbe (1925). Amb un encàrrec semblant és traslladat després a Turquia i Grècia (1934). És nomenat nunci apostòlic a França (1945). Nomenat patriarca de Venècia i creat cardenal (1952-1953). El dia 28 d'octubre de 1958 és elegit Papa i pren el nom de Joan XXIII. Va ser beatificat l'any 2000 pel papa Sant Joan Pau II i canonitzat el 2014 pel papa Francesc.

La gran iniciativa d'aquest sant Papa fou convocar el Concili Vaticà II (1962) que va continuar el seu successor sant Pau VI, que el va culminar el 1965.

A més de recordar la seva vida, el meu desig és proposar-lo a imitació de tots, pastors i fidels, per recuperar la seva bondat, la seva confiança en Déu, el seu respecte i estima sense cap distinció, el seu optimisme, el seu afany renovador per fer més creïble l'Església en el món contemporani. Va ser un bon germà, un bon pare i un bon pastor. Li demanem que intercedeixi per tots nosaltres.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Els bisbes parlen sobre els seminaris

Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconesa (CET) es van trobar, els passats 6 i 7 de maig, al Santuari de la Mare de Déu de Loreto (Tarragona). La reunió núm. 255 de la CET va ser la primera en què va participar el nou bisbe de Girona, fra Octavi Vilà Mayo, a qui els bisbes van felicitar per la nova responsabilitat eclesial que ha assumit.

Entre altres qüestions, es va reflexionar llargament sobre els Seminaris, a partir de la proposta de tre-

ball que ha fet la Conferència Episcopal Espanyola després de l'informe de la visita als seminaris d'Espanya encarregada per la Santa Seu. També es va parlar amb representants de la Fundació Centre Català de Solidaritat (CECAS), creada per les Càritas de Catalunya i impulsada pels bisbes catalans, i que atén persones amb drogodependència, especialment aquelles que es troben en alt risc d'exclusió social.

CERCA DE VOSOTROS

Recuerdo del papa san Juan XXIII

Queridos diocesanos:

Es muy recomendable buscar personajes que, por sus cualidades personales, nos muevan a imitar su comportamiento positivo. Pueden ser famosos que se estudian en los libros de historia o también otros, muy cercanos entre parientes y conocidos, a los que admiramos por su forma de comportarse en la vida. Es una búsqueda valiosa que nos permite recuperar lo mejor que tiene el ser humano y fijar nuestra mirada en los aspectos positivos de nuestros semejantes.

Me refiero hoy a la trayectoria del papa Juan XXIII porque el día 3 de junio de 1963 falleció en Roma tras cinco años de pontificado. Este próximo lunes se cumplen 61 años de su muerte y me parece procedente su recuerdo en estos momentos en los que nuestra sociedad vive con ciertas tensiones y continuos enfrentamientos verbales llegando a las actitudes personales y a las acciones violentas que acaban en guerras de destrucción y muerte. Con profunda fe en Cristo irradiaba bondad y mostraba una intensa bondad en sus relaciones con las autoridades del mundo entero y con los cercanos colaboradores. Fue un ferviente buscador de la paz interviniendo en algunos acontecimientos mundiales con resultados alentadores. Escribió un famoso documento, la encíclica **Pacem in terris**, muy apreciada y bien valorada por todos, que refleja el talante espiritual, la transparencia y sencillez de su alma y su preocupación por todos los sufrimientos humanos, su amor a la paz y su afán por la unidad del mundo. Como él afirmó en alguna ocasión, «hay algunos que se empeñan en complicar las cosas sencillas; yo en cambio prefiero simplificar y aclarar las cosas complicadas». Otra encíclica que ha pasado a la historia fue **Madre y Maestra**. Y otros escritos.

Quienes tenemos bastantes años conocimos la figura del papa Juan en la prensa y en los primeros momentos de la televisión. Católicos y gentes de otras confesiones y cosmovisiones se sintieron atraídos por su imagen bonachona y quedaron admirados por su profunda confianza en el Señor. Los jóvenes, o no tanto, han oído hablar de él en las aulas escolares o en algunas charlas de formación religiosa. Os aconsejo que leáis algunos comentarios sobre este Papa y que imitéis sus formas de comportamiento. A todos nos haría mucho bien.

Sintéticamente anoto algunos datos de su biografía: Ángel José Roncalli nace el año 1891 en Sotto il Monte (Bérgamo) en el norte de Italia, ingresó en el Seminario de su diócesis para cursar los estudios eclesiásticos, más tarde en Roma recibe el doctorado en Teología (1904) y es ordenado presbítero. Comienza estudios y realiza trabajos de carácter histórico. Servicio militar y capellán (1915). Presidente en Italia del Consejo Central de las Misiones. Visitador apostólico, posteriormente delegado, en Bulgaria y ordenado obispo (1925). Con similar encargo es trasladado después a Turquía y Grecia (1934). Es nombrado nuncio apostólico en Francia (1945). Nombrado patriarca de Venecia y creado cardenal (1952-1953). El día 28 de octubre de 1958 es elegido Papa y toma el nombre de Juan XXIII. Fue beatificado en el año 2000 por el papa san Juan Pablo II y canonizado en 2014 por el papa Francisco.

La gran iniciativa de este santo Papa fue convocar el Concilio Vaticano II (1962) que continuó su sucesor san Pablo VI y culminó en 1965.

Además de recordar su vida mi deseo es proponerle a imitación de todos, pastores y fieles, para recuperar su bondad, su confianza en Dios, su respeto y cariño sin ninguna distinción, su optimismo, su afán renovador para hacer más creíble a la Iglesia en el mundo contemporáneo. Fue un buen hermano, un buen padre y un buen pastor. Le pedimos que interceda por todos nosotros.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Lleida celebra el seu patró, sant Anastasi

La catedral de Lleida va acollir, el passat 11 de maig, la missa solemne de Festa Major en honor a sant Anastasi, patró de la ciutat de Lleida.

El bisbe Salvador va presidir la cerimònia, juntament amb el bisbe emèrit Joan, el degà del Capítol de la catedral i diversos preveres de la diòcesi. La celebració va comptar amb la presència del paer en cap de la ciutat, Fèlix Larrosa, i bona part de la corporació municipal, a més d'altres autoritats polítiques i civils, i un bon nombre de feligresos.

La imatge de sant Anastasi, que després de la missa va sortir en processó portada pel Col·lectiu

Cultural de Cappont amb motiu del seu 40è aniversari, va ocupar un lloc preferent a l'altar.

Després de la benedicció final, els gegants van entrar a la catedral acompanyats per la interpretació d'un antic ofertori amb el tema dels Gegants de Lleida, van fer el Ball de Gegants davant de l'altar major.

La processó de sant Anastasi, acompanyada per tot el seguici festiu i per les autoritats, va anar fins a la plaça de Sant Joan, on les diferents entitats i col·lectius de la ciutat de Lleida li van fer ofrenes florals.

El Papa convoca el Jubileu de 2025

El papa Francesc ha convocat oficialment aquest 9 de maig el Jubileu que se celebrarà l'any 2025. Una convocatòria que, com mana la tradició, va fer oficial llegint la butlla papal basílica de Sant Pere del Vaticà. En el seu text de convocatòria, el Papa demana que el Jubileu ofereixi «signes tangibles d'esperança» i que, durant l'any sant, els governs apliquin mesures per «abolir la pena de mort» i «acabar amb les armes».

Spes non confundit o el que és el mateix *L'esperança no defrauda*. Així és com el Papa ha titulat la butlla papal pel Jubileu 2025 centrada específicament en l'esperança i dedicada als presos, als malalts, a la gent gran, als pobres i als joves.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

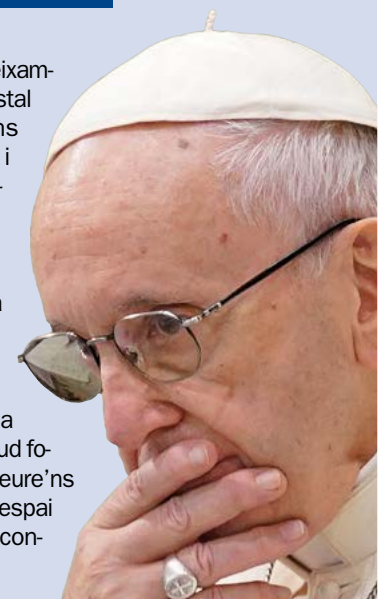

@Pontifex_es: «Les dones fan el món més bell, el protegeixen i el mantenen viu. Porten amb si la gràcia de la renovació, l'abraçada de la inclusió i la valentia de donar-se. La pau, llavors, neix de les dones, sorgeix i es revifa amb la tendresa de les mares» (8 de març).

@Pontifex_es: «La mirada del Senyor sobre nosaltres no és un far encenedor que enlluerna i posa en dificultat, sinó la suau resplendor d'un llum amic, que ens ajuda a veure en nosaltres el bé i a adonar-nos del mal, per a convertir-nos i sanar-nos amb la sustentació de la seva gràcia» (10 de març).

@Pontifex_es: «La pregària eixampla el cor, baixa del seu pedestal el nostre egocentrisme, ens educa a l'escolta dels altres i genera en nosaltres el silenci de la contemplació» (11 de març).

@Pontifex_es: «Déu busca persones humils, que esperen en Ell, no en si mateixes i en els seus propis plans. La humilitat cristiana no és una virtut entre altres, sinó l'actitud fonamental de la nostra vida: creure'n les necessitats de Déu i deixar-li espai posant en Ell tota la nostra confiança» (12 de març).

Arrels Sant Ignasi atén més de 6.000 persones el 2023

La Fundació Arrels Sant Ignasi va atendre el 2023 un total de 6.102 persones vulnerables, un 4% més que l'any anterior, quan van ser 5.866, i alerta sobre l'augment de les desigualtats i l'exclusió social. Així ho va explicar l'entitat en la presentació de la Memòria anual, en un acte a la Universitat de Lleida (UdL), on també s'ha pogut veure durant aquest mes de maig l'exposició «Som tres: la lluna, jo i l'ombra que em segueix», una mostra creada amb motiu dels 30 anys que l'entitat celebra enguany.

Segons l'informe d'Arrels, vinculada a la comunitat parroquial jesuïta de Sant Ignasi de Loiola, es van atendre durant el 2023 a Lleida un total de 1.288 persones en situació de sense llar, 160 de les quals vivien al car-

rer. Aquesta xifra representa un augment del 20% respecte l'any anterior, destacant un increment de dones sense sostre amb un total de 65. La Memòria inclou només els usuaris que ha atès Arrels i no reflecteix el nombre total de persones vulnerables que hi ha a la ciutat.

Canviar la mirada sobre els migrants

La Conferència Episcopal Espanyola (CEE) ha publicat recentment un document d'assessorament sobre com l'Església pot acollir les persones migrades. Aquest document és una exhortació pastoral titulada *Comunitats acollidores i missioneres. Identitat i marc de la pastoral amb migrants*. En la seva elaboració hi ha participat la Florentina Budau, agent de la Pastoral amb Persones Migrades del Bisbat i mem-

bre de la comunitat romana-católica de la Unitat Pastoral El Carme-Sant Joan, on porta més de 20 anys assessorant i col·laborant. En una entrevista a la ràdio del Bisbat, Budau destaca que cal «canviar la mirada per veure Jesús en els migrants, ja que de manera natural, ens costa l'acollida». El document se centra en posar per davant la dignitat de les persones i en evitar veure el nouvingut com un enemic o un delinqüent.

Reunió per la marxa dels claretians

El Consell Parroquial de Sant Antoni Maria Claret, al barri de Balàfia, va reunir-se el passat 8 de maig amb el bisbe Salvador i amb el provincial dels claretians, Juan Martín Askaiturrieta, per abordar els motius del tancament de la comunitat claretiana a Lleida a finals del proper mes d'agost, que la comunitat justifica en la manca de vocacions que els porta a replantejar-se els seus objectius i a prioritzar com reforçar altres comunitats. El Consell Parroquial demana ajornar la marxa dels claretians, mentre que el bisbe va informar que totes les parròquies de la diòcesi tenen un rector i que així serà també en aquesta quan marxi la comunitat dels claretians.

REFLEXIONS

Som éssers contingents (III)

En l'antic paradigma, l'ésser humà trobava en Déu el consol a la seva contingència, la solidesa a la seva vida, el fonament (*das Grund*), el sosteniment o la base segura. Abandonar-se en Déu era un mode de consolar-se de la contingència del seu ésser i de totes les seves epifanies: de la malaltia, de la injustícia, de la traïció, del dolor, del fracàs, de l'accident, del sofriment i, naturalment, de la mort.

En l'edat postmoderna, el programa de l'absolutització de l'humà passa, necessàriament, per la confiança en la tecnocràcia. Com a conseqüència d'aquest procés, el vell Déu de la tradició ha estat exiliat, però ha estat substituït per noves deïtats, entre elles, la tecnologia. La fe inherent al transhumanisme és clara: mitjançant els artefactes tecnològics serem capaços de convertir tot allò que som en una font d'elecció, podrem decidir sobre qualsevol aspecte que ens hagi estat donat. La contingència per destí serà extingida.

Justament la visió del transhumanisme és combatre aquesta contingència, atorgar a l'ésser humà la possibilitat de recrear-se de bell nou, de començar *ex novo*, sense haver d'arrossegar certs trets que no ha escollit i que li han estat donats per naturalesa. És un programa de control i d'absolutització que pretén reduir al mínim la contingència o bé extirpar-la, de tal manera que hom pugui decidir no solament com vol ser, sinó quant de temps vol viure. Hom no pot decidir néixer, perquè això li ha estat donat, però pot decidir deixar de ser el qui és, esdevenir un altre, transformar la seva identitat, ja sigui en un sentit exterior (corporeïtat, imatge) o en un sentit interior o bé en tots dos l'ensem.

Odo Maquard anticipa, però, el fracàs de qualsevol moviment o ideologia que tingui la pretensió de vèncer la condició mortal, perquè aquesta és inherent a la naturalesa humana i, per extensió, a tot ésser viu.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [2Pe 1,2-7 / Sl 90 / Mc 12,1-12]. Sant Carles Luanga i companys mrs. a Uganda (1885-1887); sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Burgos; santa Oliva, vg.; sant Joan el Grande, rel. hospitalari; santa Clotilde, reina francesa.

4. ■ Dimarts [2Pe 3,12-15a.17-18 / Sl 89 / Mc 12,13-17]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe;

santes Rut i Noemí, nora i sogra, segons la Bíblia.

5. ■ Dimecres [2Tm 1,1-3.6-12 / Sl 122 / Mc 12,18-27]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; sant Sanç (Sancho), noi màrtir a Còrdova; santa Zenaida, vg.

6. ■ Dijous [2Tm 2,8-15 / Sl 24 / Mc 12,28b-34]. Sant Feliu de Llobregat; ■ beat Josep M. Peris i Polo (1889-1936), nat a Cinctores (bisbat de Tor-

tosa), prev. i mr., rector del Seminari de Barcelona; sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120); sant Marcel·lí Champagnat, prev. fund. Gns. maristes (FSM, 1817).

7. □ Divendres [Os 11,3-4.8c-9 / Sl: Is 12 / Ef 3,8-12.14-19 / Jo 19,31-37]. Sagrat Cor de Jesús. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremont, monjo, màrtirs a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. □ Dissabte [Is 61,9-11 / Sl: 1S / Lc 2,41-51]. Tortosa: Dedicació de la Catedral. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. ■ Diumenge vinent, X de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Gn 3,9-15 / Sl 129 / 2C 4,13-5,1 / Mc 3,20-35]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i dr. de l'Església; sant Marí, ermità; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna Maria Taigi, mare de família.

El Cos i la Sang de Crist (B)

COMENTARI

«Això és el meu cos. Això és la meva sang»

Encara que habitualment parlem del Corpus Christi (*Cos de Crist*) el títol de la festa d'avui és el de «Santíssim Cos i Sang de Crist». Per això les lectures del cicle B insisteixen en l'aspecte de la sang. La primera lectura ens presenta Moisès que després de llegir al poble tota la llei de Déu encomana als joves que *oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió*. I després de tornar a llegir tota la Llei i de la promesa del poble de complir-la: *Farem tot el que diu el Senyor i l'obeïrem en tot, aspergí el poble dient: Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres*. Per tant l'aspersió de la sang és el compromís del poble de seguir fil per randa tots els manaments del Senyor. Ara podem entendre més clarament les paraules de Jesús a l'evangeli quan *pregué el calze, digué l'acció de gràcies i els el donà i en begueren tots*. Però també els diu el Senyor: *Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tot els homes*. És la renovació de l'aliança de Moisès, però ara ja és una aliança definitiva. Per això afirma: *Us ho dic amb tota la veritat. Ja no en beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu*, és a dir, fins al moment que al final de la història tothom s'assegui en el gran banquet del Regne de Déu, al qual som convidats tots els homes. Adonem-nos que Jesús ha dit: *Aquesta és la sang de l'aliança vessada per tots els homes*. La salvació de Jesús, la seva aliança vol arribar a tot el món; no és només una aliança amb el poble d'Israel com la que va fer Moisès sinó amb tots els homes cridats a participar del banquet diví del Regne de Déu. Per això la segona lectura ha subratllat que la sang que es vessa ara és la de Crist: *Crist no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre*. *Crist s'ha ofert ell mateix a Déu per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara*. Corpus és compromís sobretot de viure com Crist, oferint la nostra pròpia vida.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura el llibre del Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor». Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot». Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí».

► Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li doldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, soc el vostre servent, / ho soc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves promences, / ho faré davant del poble. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu». Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

► Lectura del libro del Èxodo (Éx 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todas las palabras del Señor y todos sus decretos; y el pueblo contestó con voz unánime: «Cumpliremos todas las palabras que ha dicho el Señor». Moisés escribió todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes de los hijos de Israel ofrecer al Señor holocaustos e inmolar novillos como sacrificios de comunión. Tomó Moisés la mitad de la sangre y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después tomó el documento de la alianza y se lo leyó en voz alta al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que ha dicho el Señor y le obedeceremos». Entonces Moisés tomó la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que el Señor ha concertado con vosotros, de acuerdo con todas estas palabras».

► Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando el nombre del Señor. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, / hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando el nombre del Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su «tienda» es más grande y más perfecta: no hecha por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No lleva sangre de machos cabríos, ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros, y la ceniza de una becerra, santifican con su aspersión a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, ¡cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, para que demos culto al Dios vivo! Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?». Él envió a dos discípulos diciéndoles: «Id a la ciudad, os saldrá al paso un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo, y en la casa adonde, decidle al dueño: "El Maestro pregunta: ¿Cuál es la habitación donde voy a comer la Pascua con mis discípulos?". Os enseñará una habitación grande en el piso de arriba, acondicionada y dispuesta. Preparádnosla allí». Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la Pascua. Mientras comían, tomó el pan y, pronunciando la bendición, lo partió y se lo dio diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo». Después tomó el cáliz, pronunció la acción de gracias, se lo dio y todos bebieron. Y les dijo: «Esta es mi sangre de la alianza, que es derramada por muchos. En verdad os digo que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios». Después de cantar el himno, salieron para el monte de los Olivos.